

Mai no és tard!

Un relat de: [Ricard M. Aldea](#)

Curiosament, el museu de la pell ocupa els espais d'una antiga fàbrica tèxtil. Pell i tèxtil són dues activitats indissolublement lligades a la història més pròspera de la ciutat on viu el senyor Poblet, de mal borràs d'uns anys ençà. I tanmateix, entestada a sortir de la mediocritat amb aventures com la d'acollir una jornada dedicada a les lletres a la qual es convida a algú rellevant del món de la creació literària.

Aquest any va venir al museu una filantropa ?així de concisament es defineix ella mateixa? i, des de l'estrada de l'auditori, va explicar anècdotes i circumstàncies amb què s'ha trobat a la vida i va desvetllar curiositats d'alguns personatges que ha conegut i de les persones que amaguen o amagaven aquells personatges. I també va parlar de llibres, és clar, i d'escriptura; de cultura, en suma, ja que la seva ha sigut una vida permanentment immersa en la cultura i dedicada a ella.

És pel que li va sentir dir que el senyor Poblet es pregunta per què s'haurà apuntat a un curs d'escriptura. Aquella dona va dir coses com que la creació literària es fonamenta en dos pilars, l'experiència i la memòria de l'autor, just l'endemà que ell havia pagat la matrícula. I, ampliant l'enunciat inicial, la filantropa va sostenir que normalment hi ha una vivència personal en el fons de les històries que un escriptor explica. Durant el procés creatiu l'autor alterarà aquesta vivència, la disfressarà, li donarà la volta, la manipularà. I ho farà tan bé com les seves habilitats i la seva imaginació li ho permetin, novel·larà la seva experiència, en definitiva.

?Però, en l'origen de les ficcions que explica ?va concloure la convidada? sempre hi ha una vivència personal, una experiència seva. Per això també és important la memòria.

El senyor Poblet sempre ha pensat que només pot escriure qui té experiències per explicar i memòria per recordar-les i per això creu que la senyora convidada té raó. I com ell va curt de totes dues coses ?experiències i memòria?, des que la va sentir es pregunta per què s'haurà apuntat a un curs d'escriptura si la seva vida ha estat tan insulsa i convencional.

Efectivament. Sempre ha sigut un oficinista gris de jornada intensiva. És cert que va tenir responsabilitats sobre altres persones, però aquest fet mai va afegir emoció a la seva vida. Ben mirat, tot el que va obtenir d'aquella responsabilitat és un bon munt d'hores extres que encara espera que li paguin... i la ruïna i l'oblit després del seu matrimoni. Sí, perquè a més, per donar més llustre a la seva mediocritat, el senyor Poblet va estar casat i té dos fills que no han volgut saber-ne res des que es va separar de la seva mare.

Llavors, ells ja eren adults i independents, i per això ara, després de tant de temps, encara no pot explicar-se per què es van desentendre d'ell. Ara no es parla amb la seva exdona, però en aquest aspecte pot dir que les coses continuem com quan estaven casats. Ella l'acusava sempre de tenir-la abandonada, de passar-se el dia a la feina, i el senyor Poblet no podia treure-li la raó: ella la tenia. La veritat és que ja feia molts anys que ell es trobava més bé a l'oficina que a casa seva. A l'oficina almenys no hi havia crits ni esbroncades. Però això no li va dir mai a la seva dona per no ferir els seus sentiments. No obstant, no li va servir de gaire ser considerat, ni en això ni en altres coses; el divorci el va arruïnar. El senyor Poblet va donar a la seva exdona tot el que tenia, es va quedar amb els deutes de tots dos, i avui encara li està pagant una pensió compensatòria.

?Estúpid de mi!, es retreu sovint.

Uns anys després, tot just refet econòmicament, la mateixa empresa a la qual havia dedicat els millors anys de la seva vida el va indemnitzar per enviar-lo a l'atur amb 57 anys.

I en aquest punt es troba ara, preguntant-se per què s'haurà apuntat a un curs d'escriptura, si no té experiències per explicar i la memòria, que sempre li ha fet falta, cal esperar que li'n faci més encara, en endavant.

Quan explica les seves cabòries a la seva veïna, ella intenta animar-lo i li respon que el seu terapeuta espiritual diria que tot això són ximpleries, que no podem esmenar el passat i que el que de debò importa és el que està per venir.

I potser té raó, perquè la senyora filantropa convidada va dir:

? "Mai no és tard per una vocació oculta".

I va acabar la seva intervenció.